

Arrest

nr. 101 144 van 18 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 december 2012 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij L.Y. en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT, die tevens de verzoekende partijen Am. A. en Al. A. vertegenwoordigd, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 11 september 1973 in Elistanzhi (Tsjetsjenië).

Op 26 september 1993 huwde u traditioneel en in 1994 officieel met D.A., met wie u in Grozny woonde. Samen kregen jullie één zoon, Al.A. (O.V. X), en één dochter, Am. A. (O.V. X).

Uw man nam actief deel aan de eerste en tweede Tsjetsjeense oorlog.

Na de tweede Tsjetsjeense oorlog verbleef uw man doorgaans niet thuis. Hij leefde ondergedoken, omdat hij als voormalig strijder officieel werd gezocht. In dit verband kwamen medewerkers van de OMON geregeld naar u thuis.

Op 3 juni 2002 zag u uw man voor de laatste keer thuis. Samen met zijn vriend, R.T., vertrok uw man met zijn wagen om zijn moeder te bezoeken. Onderweg tussen de dorpen Vedeno en Tsavedeno

werden zij beiden aangehouden en meegenomen door Federale en Tsjetsjeense overheidsdiensten. Sindsdien ontbreekt elk spoor van hen.

De volgende dag, op 5 juni 2002, vielen militairen bij u thuis binnen. Ze haalden er alles overhoop en namen u mee naar de militaire blokpost in Vedenó, waar u vijf dagen werd vastgehouden en ondervraagd over de activiteiten en kennissen van uw man. Ze toonden ook foto's van andere mannen en brachten u tot bij een lijk waarover u verplicht werd te erkennen dat dit uw man was.

Na vijf dagen bracht men u terug naar Grozny, waar uw oom en uw neef u ophaalden en naar het dorp Petropavlovskaya brachten, waar uw oom woonde en inmiddels ook uw kinderen verbleven.

Een week later vertrok u vervolgens met uw kinderen naar Volgograd (Rusland), waar uw ouders woonden.

Een jaar later keerden u en uw kinderen terug naar Grozny (Tsjetsjenië), omdat u wilde te weten komen wat er met uw man was gebeurd.

In oktober of november 2003 benaderde u voormalig president van de Tsjetsjeense republiek, KADYROV Akhmat, met een verzoek uw man terug te vinden. Dit verzoek werd door hem echter brutaal afgewezen.

In oktober of november 2003 diende u tevens een schriftelijke klacht in bij de regionale afdeling Binnenlandse Zaken (ROVD) van het Leninskiy district aangaande de aanhouding en verdwijning van uw man. Deze klacht werd aanvankelijk aanvaard. U werd echter een week later terug opgeroepen door de dienst en uw klacht werd er voor uw ogen verscheurd.

Nog in 2003 en 2004 adresseerde u in Tsjetsjenië het Rode Kruis (ICRK), de mensenrechtenorganisatie 'memorial' en ook de vrouwenorganisatie 'Nadezjda' met betrekking tot de verdwijning van uw man. Dit leverde echter geen resultaten op en u bleef in het ongewisse over het lot van uw man.

In 2004 verzamelde u zich tevens aan het gebouw van een plaatselijke televisiezender samen met andere vrouwen en moeders van verdwenen mannen en kinderen, waar u een interview gaf aan een journalist. Uiteindelijk werden jullie er verdreven door militairen.

Op 12 september 2007 kreeg u per sms verjaardagswensen van de beste vriend van uw man, M.G., een officieel gezochte rebel in Tsjetsjenië. Enkele dagen later belde hij u ook op om te informeren hoe u en uw kinderen het stelden. U vermoedde dat dit telefoongesprek werd afgeluisterd, omdat u vreemde geluiden hoorde op de achtergrond.

Een maand nadien, op 10 oktober 2007, kwam de wijkagent van het dorp Elistanzhi samen met twee militairen naar de school waar u als leerkracht aan het werk was. Ze namen u mee en brachten u naar de militaire blokpost in Vedenó. Daar werd u ondervraagd over uw banden met de broers G.. Ze hadden immers weet van jullie sms'en en telefoongesprek. Ze vernoemden ook uw man en beschuldigden u ervan banden te hebben en steun te bieden aan illegale rebellengroeperingen. Ze lieten u er ook M.D. ontmoeten, die toen ook werd vastgehouden omdat hij eveneens door M.G. werd opgebeld.

De volgende dag werd u naar buiten gebracht en opgehaald door het hoofd van het buurdorp Kyrovyurt, via wie M.G. en diens vrienden u hadden vrijgekocht. In de school waar u officieel werkte werd u omwille van uw aanhouding ontslagen, waarna u aan de slag ging in een schoonheidssalon.

Op 5 oktober 2010 werd op de televisie een programma uitgezonden waarbij door te sms'en of te bellen rechtstreeks vragen konden gesteld worden aan de president van de Tsjetsjeense republiek, KADYROV Ramzan.

Uw dochter stuurde hierop met de gsm van uw zoon een sms naar de president met het verzoek haar verdwenen vader te vinden.

Midden oktober 2010 werd uw zoon op zijn gsm gebeld door militairen in verband met de sms die uw dochter had verzonden met zijn gsm. U belde vervolgens terug naar hen en maande hen aan uw zoon, die immers nog minderjarig was, met rust te laten. Ze repliceerden dat uw zoon zich zou moeten verantwoorden voor de daden van zijn vader.

Enkele dagen later werd u opgebeld door een onderzoeker die zich voorstelde als 'I.' en u verzocht zich op de afdeling Binnenlandse Zaken (MVD) te melden. Daar vernam u dat deze persoon een medewerker is van de MVD en vanuit Moskou gestuurd werd om zich te ontfemen over de zaak van de verdwijning van uw man. Enkele dagen hierna werden u en uw kinderen door medewerkers van de MVD van thuis uit meegenomen en ondervraagd. Wederom werden u foto's getoond van verschillende mannen, waaronder M.G., en vragen gesteld over uw banden met deze personen. Ze dreigden ermee dat u hetzelfde lot als uw man zou ondergaan indien jullie zich niet gedeisd zouden houden. Diezelfde dag werden jullie weer vrijgelaten.

Begin februari 2011 liet u voor u en uw kinderen via kennissen Russische internationale paspoorten aanvragen.

Hierna werd u wederom opgebeld door diezelfde I., de onderzoeker van MVD die zich over de zaak van de verdwijning van uw man ontfemde. Hij vroeg u waarom u van plan was naar het buitenland te gaan en tevens uw kinderen zou meenemen. U schrok en kon hem geen antwoord bieden.

Eind februari 2011 werden jullie internationale paspoorten uitgereikt. De dag nadien voerde de ROVD van het Leninskiy district een huiszoeking uit bij u thuis en werden u en uw kinderen door hen meegenomen. Zowel uw Russisch binnenlands paspoort als jullie internationale paspoorten werden vervolgens afgenomen en diezelfde dag werden jullie weer vrijgelaten.

In mei of juni 2011 adresseerde u wederom het Internationale Comité van het Rode Kruis (ICRK) aangaande de verdwijning van uw man, omdat u nog de hoop koesterde dat uw man in leven is en ergens door een overheidsinstantie wordt vastgehouden, en omdat een familielid van uw man er toen werd aangenomen en hij u de beroepsprocedure bij het ICRK had uitgelegd en u in contact had gebracht met een medewerkster.

Opdat uw aanvraag bij het ICRK geregistreerd kon worden diende u ook over een attest te beschikken van uw autoriteiten ter staving van de verdwijning van uw man. Bijgevolg richtte u zich in de zomer 2011 eveneens tot de dorpsadministratie van Elistanzhi, het dorp van waar u en uw man afkomstig zijn. U wendde zich eveneens tot deze instanties op advies van I., de onderzoeker van de MVD die in oktober 2010 werd aangesteld om zich te buigen over de zaak van de verdwijning van uw man. Hij zei dat het geen kwaad kon iets in handen te hebben aangaande de verdwijning van uw man, hoewel dit weinig nut zou hebben.

Bijgevolg overhandigde u een kopie van het attest dd. 15.08.2011 dat u ontving van het ICRK aangaande de verdwijning van uw man, aan I..

Op 15 of 18 augustus 2011 werden nabij uw woonst in Grozny vier vermeende rebellen gedood tijdens een speciale operatie van de autoriteiten. Eén van de slachtoffers was A.O., een kennis van uw zoon.

In september 2011 werd uw zoon vervolgens aangehouden door leden van de zesde afdeling van de MVD, het Directoraat van de Strijd tegen Georganiseerde Misdaad (UBOP). U ging met uw zoon mee en ze brachten jullie naar hun afdeling. Uw zoon werd ervan beschuldigd eetwaren te hebben bezorgd aan de vier rebellen die eerder werden omgebracht. Diezelfde dag werden u en uw zoon vrijgelaten, nadat jullie schriftelijk schuld bekenden over verleende steun aan de rebellen.

Op 24 september 2011 brachten uw broer en een andere kennis u en uw kinderen naar Nazran (Ingoesjetië), waar jullie na twee dagen door een andere persoon werden opgehaald en naar Rostov (Rusland) werden gebracht. Nog een andere chauffeur vervoerde jullie van Rostov uit Rusland, waarna jullie in een laatste wagen overstapten en met een andere chauffeur doorreden naar België.

U kwam aan in België op 29 september 2011 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

Na uw aankomst in België vernam u van uw moeder, met wie u telefonisch contact onderhoudt dat uw zoon werd gezocht. Ze vernam van de lerares van uw zoon dat militairen hem zochten op school. U zou een attest moeten bezorgen over de verblijfplaats van uw zoon, anders zouden ze hem er van in verdenking stellen tot de rebellen te behoren en een officiële opsporing naar hem opstarten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: Een fax van een kopie van de eerste bladzijde van uw Russisch binnenlands paspoort, de geboorteaktes van u en uw kinderen, uw huwelijksakte, een foto van u en uw man, de medische polissen van u en uw kinderen, de Franse identiteitskaarten van een klasgenoot uit Elistanzhi en diens vrouw, een internetlink van een amateuristische video-opname die werd geüpload op de publicatiewebsite 'YouTube', waarop foto's te zien zijn van door u vernoemde rebellen, een attest dd. 15.08.2011 van de dorpsadministratie van Elistanzhi waarin de verdwijning van uw man wordt bevestigd, een attest dd. 15.08.2011 van het Rode Kruis waarin eveneens de verdwijning van uw man wordt bevestigd en waarin melding wordt gemaakt van een opsporingsaanvraag, en een brief dd. 23.06.2012 van de voorzitter van de Tsjetsjeense verzetsbeweging 'Ministerieel kabinet van de Tsjetsjeense republiek Ichkeria', waarin wordt gesteld dat u gevaar loopt in de Russische Federatie omwille van uw man, die een actieve deelnemer was van het Tsjetsjeense verzet tijdens de Russisch-Tsjetsjeense oorlog en die door de Russische ordediensten werd ontvoerd op 4 juni 2002."

Verzoekers betwisten deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u en uw kinderen in Tsjetsjenië problemen kenden met de federale en Tsjetsjeense autoriteiten omwille van uw man die deelnam aan de eerste en tweede Tsjetsjeense oorlog, op 4 juni 2002 door de autoriteiten werd meegenomen en sindsdien spoorloos verdwenen is, zijn kennissen, en de stappen die u ondernam met betrekking tot uw zoektocht naar uw man.

Uw zoon Alikhan werd er tevens door de autoriteiten van beschuldigd hulp te hebben geboden aan een kennis, die als vermeende rebel door hen werd omgebracht.

Dat uw man deelnam aan de eerste en tweede Tsjetsjeense oorlog en op 4 juni 2002 ontvoerd werd door de autoriteiten en sindsdien spoorloos is, en u kort na zijn verdwijning werd aangehouden waarna u naar Volgograd verhuisde (CGVS I, p. 4-5, 7-8, 10), wordt door mij niet betwist.

Gelet op onderstaande argumentatie slaagde u er echter niet in de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die u na zijn verdwijning zou hebben meegemaakt, zijnde uw aanhouding op 10 oktober 2007, de aanhouding van u en uw kinderen midden oktober 2010, de aanhouding van u en uw kinderen eind 2011 en de aanhouding van u en uw zoon in september 2011, waardoor u besloot op 24 september 2011, bijna tien jaar na de verdwijning van uw man, uw land te verlaten, aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat uw gedrag niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees ten opzichte van de autoriteiten van uw land van herkomst.

Zo verklaarde u dat u zich in de zomer van 2011 tot de dorpsadministratie richtte van het dorp Elistanzhi, van waar u en uw man afkomstig zijn, waar u een bewijs van zijn verdwijning aanvroeg, waar u de Belgische asielinstanties een attest dd. 15.08.2011 van voorlegt.

U verklaarde een attest aangaande de verdwijning van uw man van de dorpsadministratie nodig te hebben gehad, omdat u een dergelijk attest diende voor te leggen bij het ICRK, opdat zij er uw aanvraag konden registreren (CGVS I, p. 15-16). U had zich immers in mei of juni 2011 nogmaals tot het ICRK gewend om er hulp te vragen bij de zoektocht naar uw man.

Afgezien van het feit dat de vraag rijst waarom het ICRK, waar u reeds in 2003 en 2004 naartoe was gegaan om hulp te krijgen aangaande de verdwijning van uw man, in 2011 nog een dergelijk attest van de dorpsadministratie nodig zou hebben (zie ook infra), verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat buiten uw familieleden en de familieleden van uw man niemand op de hoogte was van het feit dat u in mei of juni 2011 het ICRK adresseerde.

Even later verklaarde u nochtans aan de voorzitter van de dorpsadministratie te hebben toegegeven dat u een dergelijk attest nodig had om het voor te leggen bij het ICRK (CGVS I, p. 15-16).

Meer nog verklaarde u een kopie van het attest van het ICRK (uitgereikt in Naltsjik in de republiek Kabardino-Balkarië op 15.08.2011, dezelfde dag waarop het attest van de dorpsadministratie u in uw dorp Elistanzhi werd uitgereikt) te hebben afgegeven aan I., de onderzoeker van de MVD die in oktober 2010 werd aangesteld om zich over de zaak van de verdwijning van uw man te buigen en door wiens medewerkers u en uw kinderen midden oktober 2010 werden aangehouden naar aanleiding van de vraag die uw dochter per sms aan de president richtte over het lot van uw man.

Tijdens jullie aanhouding midden oktober 2010 werden u en uw kinderen door de medewerkers van de MVD nochtans bedreigd opdat jullie niets meer zouden ondernemen met betrekking tot de verdwijning van uw man (CGVS I, 13-14, 19; CGVS II, p. 2-5, 11).

Dat u aan uw autoriteiten, die u reeds vier maal aangehouden en vastgehouden hadden naar aanleiding van de activiteiten van uw man, zijn kennissen, alsook de zoektocht van u en uw kinderen naar hem (CGVS I, p. 4-5, 10-12, 17-21; CGVS II, p. 2-5, 8-12), en die u hadden aangemaand geen stappen meer te ondernemen, zowaar zelf kenbaar maakte het Rode Kruis te hebben geadresseerd in verband met uw zoektocht naar uw man, valt hoegenaamd niet te verzoenen met de door u verklaarde vrees ten opzichte van diezelfde autoriteiten.

Meer nog verklaarde u uw zoektocht naar uw man in het verleden te hebben gestaakt net omwille van de druk van de autoriteiten (CGVS II, p. 2-3).

Dit alles is bovendien des te opmerkelijker daar u verklaarde een kopie van het attest van het ICRK aan de MVD te hebben gegeven, omdat u geen enkel document betreffende de verdwijning van uw man in

handen had dat u hen kon voorleggen, doch u tegelijk niet dacht dat dit enig nut zou hebben, omdat zij 'absoluut niets deden' (CGVS II, p. 2).

Zo verklaarde u dat u toen geen officiële aangifte hebt ingediend bij de MVD, omdat u wist dat dit zinloos was (CGVS II, p. 5). U wist niet of er met de aanstelling van I. officieel een zaak werd geopend naar de verdwijning van uw man. Enkel werd aan u in oktober 2010 meegedeeld dat I. zich over deze zaak zou ontfemen en dat een onderzoek lopende was, op voorwaarde dat u en uw kinderen echter geen klachten meer zouden indienen (CGVS II, p. 3, 10).

In dit verband is het evenmin aannemelijk dat I. u zelf zou hebben geadviseerd een attest van het ICRK als bewijsstuk voor te leggen, temeer gezien hij ook gezegd zou hebben dat 'er al lang een punt werd gezet achter jullie zaak, maar het geen kwaad zou kunnen indien u iets in handen had' (CGVS II, p. 10). Waar u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u zich in de zomer van 2011 tot de dorpsadministratie in Elistanzhi richtte omdat u een attest nodig had aangaande de verdwijning van uw man opdat uw aanvraag bij het ICRK kon geregistreerd worden (CGVS I, p. 15-16), verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal daarentegen dat u zich toen naar de dorpsadministratie begaf om er een dergelijk attest aan te vragen op advies van I..

Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaringen bevestigde u deze, doch verklaarde u dat het ook nodig was om een dergelijk attest voor te leggen aan de MVD.

Uiteindelijk zou u het attest van de dorpsadministratie echter noch bij het ICRK, noch bij de MVD hebben voorgelegd (CGVS II, p. 3-4, 10).

Behoudens deze inconsistentie tussen uw eigen verklaringen dient te worden opgemerkt dat in dezelfde argumentatie als hierboven uiteen werd gezet het weinig aannemelijk is dat I., de onderzoeker van de MVD, u aanspoorde zich te richten tot de dorpsadministratie in Elistanzhi, hoewel de medewerkers van de MVD u tegelijk verboden nog verdere stappen te ondernemen met betrekking tot de verdwijning van uw man (CGVS II, p. 2-3).

Hierdoor wordt niet alleen de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten die u na de verdwijning van uw man zou hebben meegemaakt, maar vooral ook de ernst van de door u verklaarde vrees in belangrijke mate ondermijnd.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u verklaarde begin februari 2011 een Russisch internationaal paspoort te hebben aangevraagd dat u eind februari 2011 werd uitgereikt.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Tsjetsjenië opgespoord worden, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten.

Dat u kenbaar maakte aan uw autoriteiten het land te zullen verlaten valt bijgevolg evenmin te verzoenen met de door u aangehaalde vrees ten opzichte van diezelfde autoriteiten.

Dat u uw internationaal paspoort niet zelf aanvroeg, maar dit via uw kennissen liet regelen, neemt niet weg dat dit paspoort werd opgesteld met uw originele gegevens.

U verklaarde bovendien dat I., de onderzoeker van de MVD, u opbelde nadat u een internationaal paspoort had aangevraagd, omdat hij op de hoogte bleek te zijn van uw intentie om het land te verlaten en u hierover wilde spreken.

Het is in dit verband des te opmerkelijker dat u verklaarde dat u en uw kinderen een dag na de uitreiking van uw internationaal paspoort werden aangehouden door de regionale afdeling Binnenlandse Zaken (ROVD) van het Leninskiy district, waarna zij zowel uw Russisch binnenlands als internationaal paspoort afnamen. Het is immers weinig waarschijnlijk dat uw autoriteiten u eerst een internationaal paspoort zouden uitreiken, om deze een dag nadien van u af te nemen (CGVS I, p.13-15, 21; CGVS II, p. 12).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aangetast.

Tevens is het niet aannemelijk dat u de volledige naam niet kende van I., de onderzoeker van de MVD die in oktober 2010 werd aangesteld om zich over de zaak van de verdwijning van uw man te ontfemen en door wiens medewerkers u en uw kinderen midden oktober 2010 werden aangehouden naar aanleiding van de vraag die uw dochter per sms aan de president richtte over het lot van uw man, die op de hoogte bleek van uw aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort begin februari 2011 waarna u en uw kinderen eind februari 2011 werden aangehouden door de ROVD van het Leninskiy district, en die u het advies zou hebben gegeven om aangaande de verdwijning van uw man een attest aan te vragen bij het ICRK en de dorpsadministratie van Elistanzhi (CGVS I, 13-14, 19; CGVS II, p. 2-3).

Aangezien deze persoon een belangrijke rol speelde in de zaak aangaande de verdwijning van uw man, doch ook met betrekking tot de problemen die u kende met de autoriteiten, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hiervan op de hoogte zou zijn, te meer aangezien u verklaarde dat hij in uw herkomstland een zeer gekende en gerespecteerde persoon is (CGVS II, p. 3).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder onderuit gehaald.

Ook aangaande uw aanhouding op 10 oktober 2007 naar aanleiding van uw telefonisch contact met M.G., een officieel gezochte rebel in Tsjetsjenië met wie u en uw man sinds uw jeugd jaren bevriend waren, bleef u onaannemelijk vaag.

Zo verklaarde u dat M.G. en diens vrienden u toen konden vrijkopen via het hoofd van het buurdorp Kyrovyurt die als tussenpersoon fungeerde. U wist echter niet hoe M.G. te weten was gekomen dat u toen door de wijkagent van het dorp Elistanzhi werd aangehouden en op de militaire blokpost in Vedenó werd vastgehouden. Het is bovendien merkwaardig dat dezelfde persoon die aan de basis zou liggen van uw aanhouding er tevens in slaagde u vrij te kopen.

In de school waar u officieel werkte werd u omwille van deze aanhouding ontslagen. U kon echter geen enkel begin van bewijs voorleggen dat aantoonde dat u toen op deze school ontslagen werd (CGVS I, p. 3, 11, 17-18; CGVS II, p. 8-9).

Verder kon u niet hard maken dat uw zoon in september 2011 werd aangehouden door de autoriteiten, omdat zij hem ervan verdachten eetwaren te hebben bezorgd aan A.O. en drie andere vermeende rebellen die op 15 of 18 augustus 2011 tijdens een speciale operatie in Grozny werden omgebracht (CGVS I, p. 21-23).

U verklaarde in dit verband dat u na uw aankomst in België van uw moeder, met wie u telefonisch contact onderhoudt, vernam dat uw zoon in Tsjetsjenië werd gezocht. Zo vernam ze van de lerares van uw zoon dat militairen hem zochten op school.

U zou een attest moeten bezorgen over de verblijfplaats van uw zoon, anders zouden ze hem ervan in verdenking stellen tot de rebellen te behoren en een officiële opsporing naar hem opstarten.

U hebt een dergelijk attest nooit bezorgd, omdat u de verblijfplaats van uw zoon verborgen wilt houden. U wist echter niet of uw zoon inmiddels officieel wordt opgespoord, noch of in dit verband een opsporingsbericht werd verspreid.

U hebt hier bovendien nauwelijks naar geïnformeerd. U verklaarde dit wel aan uw moeder te hebben gevraagd, maar zij zou u geen antwoord op uw vraag hebben voorzien (CGVS I, p. 6, 24; CGVS II, p. 15-16).

Deze uitleg is weinig overtuigend. Indien uw zoon werkelijk officieel opgespoord zou worden in Tsjetsjenië, is het niet aannemelijk dat u zelf niet meer pogingen hebt ondernomen om hier meer informatie over te verkrijgen.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

U verklaarde eveneens dat u eind augustus 2011 door uw autoriteiten gedwongen werd te verhuizen, omdat het appartement waar u woonde en dat toebehoorde aan uw man door hen werd afgenomen, omdat u en uw zoon ervan beschuldigd werden de rebellen te steunen. Nadien verhuisde u naar het appartement dat aan uw vader toebehoorde en liet zich ook op dit adres domiciliëren (CGVS I, p. 4, 14; CGVS II, p. 14-15).

U legde echter geen enkel begin van bewijs voor dat aantoonde dat het appartement waar u aanvankelijk woonde toebehoorde aan uw man, dat deze woonst u daadwerkelijk werd ontnomen en dat u zich vervolgens liet registreren op een ander appartement dat toebehoorde aan uw vader.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw reisweg van Rusland naar België.

Zo verklaarde u dat uw broer en een andere kennis u en uw kinderen naar Nazran (Ingoesjetië) brachten, waar jullie na twee dagen door een andere persoon werden opgehaald en naar Rostov (Rusland) werden gebracht. Nog een andere chauffeur vervoerde jullie van Rostov uit Rusland, waarna jullie in een laatste wagen overstapten en met een andere chauffeur doorreden naar België (CGVS I, p. 16-17).

U was niet in het bezit van een geldig reisdocument en u werd onderweg van Rusland naar België niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS I, p. 15, 17).

Deze verklaring is weinig aannemelijk.

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strenge paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze.

Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zou zijn binnengekomen (CGVS I, p. 17). In dit verband is het dan ook niet aannemelijk dat u geen concrete afspraken zou hebben gemaakt met de personen die u van Rusland naar België vervoerden indien er onderweg iets mis zou lopen, aangezien u illegaal reisde. U verklaarde dat jullie onderweg twee keer werden gestopt, waarbij de chauffeur naar buiten ging en even later terugkwam. U wist echter hoegenaamd niet of dit telkens aan een grensovergang was.

Verder wist u niet welke land u hebt doorkruist onderweg van Rusland naar België (CGVS I, p. 17). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kunt vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg of dat u niet werd ingelicht over de gegevens van het reisdocument dat voor uw reis naar België werd geregeld.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het van u werd afgenomen door de autoriteiten eind februari 2011 (CGVS I, p. 15), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid hebben ten slotte ook implicaties voor de aannemelijkheid van de afwezigheid van andere belangwekkende identiteitsbewijzen.

Zo slaagde u er niet in uw Russisch binnenlands paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen.

U legde enkel een kopie voor van de eerste bladzijde van uw intern paspoort. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u ook uw Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele registratie elders in de Russische Federatie (u verklaarde dat u in juni 2002 naar Volgograd bent verhuisd waar u een jaar zou hebben gewoond (CGVS I, p. 4)), of het tijdstip van de uitreiking van een internationaal paspoort, verborgen te houden.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u te maken hebt met geheugenproblemen (CGVS II, p. 4, 13).

Aangaande deze geheugenproblemen waar u melding van maakte, moet echter worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs of medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat u effectief geheugenproblemen heeft.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde vaagheden en inconsistenties hieraan te wijten zouden zijn.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen wijzigen.

De fax van de eerste bladzijde van uw Russisch binnenlands paspoort, de geboorteaktes van u en uw kinderen, uw huwelijksakte, een foto van u en uw man, de medische polissen van u en uw kinderen, de Franse identiteitskaarten van een klasgenoot uit Elistanzhi en diens vrouw, betreffen louter informatie over uw identiteit en die van uw kinderen, uw huwelijk, de medische verzekering van u en uw kinderen, en de identiteit van uw kennissen, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

U gaf tevens een internetlink door van een amateuristische video-opname die werd geüpload op de publicatiewebsite 'YouTube', waarop foto's te zien zijn van door u vernoemde rebellen. De identiteit en activiteiten van deze personen wordt evenmin betwist.

Deze video-opname verwijst echter niet naar uw verhouding ten opzichte van deze personen, noch van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die betrekking hebben op u en uw kinderen.

De brief van Z.A., voorzitter van het 'Ministerieel kabinet van de Tsjetsjeense republiek Ichkeria', waarin wordt gesteld dat u ernstig gevaar loopt in uw land van herkomst omwille van uw man, die een actieve deelnemer was van het Tsjetsjeense verzet tijdens de Russisch-Tsjetsjeense oorlog en die door de Russische ordediensten werd ontvoerd op 4 juni 2002, kan evenmin beschouwd worden als bewijswaarde van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die betrekking hebben op uw persoon, zijnde uw aanhouding op 10 oktober 2007, de aanhouding van u en uw kinderen midden oktober 2010, de aanhouding van u en uw kinderen eind 2011 en de aanhouding van u en uw zoon in september 2011, waardoor u besloot op 24 september 2011, bijna tien jaar na de verdwijning van uw man, uw land te verlaten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen

rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster L.A. de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 4 december 2012 de onontvankelijkheid van de beslissing van 8 november 2012 van de commissaris-generaal aan alsook een schending (zie p. 5) “*van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht*” en “*van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel*”.

Verzoekers merken op dat de voormelde beslissing geen melding maakt van de zoon van verzoekster zijnde Al.A., zoon die ondertussen 18 jaar geworden is en op haar “bijlage 26” van 29 september 2011 is ingeschreven”; ze hekelen het feit dat zoon Al.A. en dochter Am.A. noch werden verhoord, noch vermeld in de beslissing genomen ten aanzien van verzoekster L.Y., terwijl het volgens hen de plicht is van de commissaris-generaal om alle personen vermeld op de “bijlage 26” in de bestreden beslissing “*op te nemen en te vermelden*”.

Verzoekers zijn van mening dat de commissaris-generaal de belangen van Al.A. uit het oog is verloren en dat niet alle feitelijke gegevens uit het land van herkomst, in rekening werden gebracht.

Verzoekers voeren tevens een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), evenals een schending “*van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Zij gaan in op de elementen van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en passen deze vervolgens toe op hun asielrelaas.

Wat betreft het element “*zich buiten het land van herkomst bevinden*” wijzen verzoekers erop dat ze zich in België bevinden, waar zij hun asielaanvraag hebben ingediend op 29 september 2011.

Aangaande de gegronde vrees voor vervolging, leggen verzoekers uit dat deze vrees een subjectief en een objectief element vereist, doch dat “*vrees volstaat*”; de asielzoeker moet volgens hen “*niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad*”.

Verzoekers wijzen erop dat niet getwijfeld wordt aan het feit dat de man van verzoekster L.Y. deelgenomen heeft aan de Tsjetsjeense oorlogen en sinds 2002 spoorloos is; ze stellen dat verzoekster L.Y. “*de aanleiding voor de verschillende arrestaties zeer uitgebreid uiteen* (heeft) *gezet*” en herhalen haar verklaringen dienaangaande. Ze brengen tevens stukken bij aangaande G.M. en A.O..

Ze leggen uit dat I. zich gedroeg als een vriend en op een heel menselijke manier met verzoekster L.Y. omging en dat “*pas na enige andere voorvallen zoals met de paspoorten is het tot L.Y. beginnen doordringen*”. Verzoekster verklaart dat zij zich tweemaal tot het ICRK heeft gewend, waarvan eenmaal op aanraden van I.; zij wijt dit aan haar “*naïviteit en goedgelovigheid*” en stelt dat zij dacht “*het geluk te mogen hebben gevonden dat eindelijk iemand van de overheid zich met de verdwijning van haar man wilde bezig houden*”, terwijl het er volgens verzoekers vingerdik op ligt dat I. “*duidelijk iemand was door de autoriteiten de opdracht had om verzoekers van nabij op te volgen*”.

Volgens verzoekers is er “*helemaal geen sprake van echte tegenstrijdigheden*”; ze leggen uit dat zij het ICRK heeft gevat op aanraden van I. en dat andere personen los van organisaties of overheid, hiervan niet op de hoogte waren, buiten enkele familieleden.

Ze verwijzen naar de verklaringen van L.Y. aangaande het attest en stelt dat het een “*flagrante leugen*” is dat zij zou verklaard hebben dat ze dit attest nodig had voor I..

Verzoekers wijzen erop dat verzoekster L.Y. “*wel degelijk zeer veel namen kan noemen van personen in de rebellenbeweging en veel details kan geven over hen, evenals in contact met sommige van hen staat*”.

Ze laten gelden dat de informatie in het administratief dossier omtrent de paspoorten gedateerd is.

Ze stellen dat de overheid *“wel degelijk op de hoogte was van deze aanvraag aangezien L.Y. direct opgebeld werd door I.”* en menen *“dat men per opzet deed alsof zij een paspoort zou kunnen bekommen zodanig dat indien men ze met de paspoorten in haar hand zouden kunnen betrappen dat dit een sterker argument zou zijn dat zij wel degelijk wenste te vluchten”*.

Verder wijzen verzoekers erop dat er *“genoeg andere originele documenten met betrekking tot de identiteit van verzoekers”* voorliggen, *“waarvan kan nagegaan worden of een visum werd gevraagd of niet zoals verweester beweert maar niet kan staven”*.

Verzoekers wijzen erop dat de informatie aangaande de reisweg in het administratief dossier dateert van 2006, gebaseerd is op de situatie in Polen en niet bewijst dat het onmogelijk is om Europa binnen te komen op clandestiene wijze, temeer gezien de commissaris-generaal niet weet via welk land verzoekers Europa zijn binnengekomen.

Dat verzoekster L.Y. niet op de hoogte is van de volledige naam van I., wijten verzoekers aan het feit *“dat men iemand op haar heeft afgestuurd die haar vertrouwen diende in te winnen zodanig dat men de familie kon controleren en een onderzoek voeren naar hun contacten met reeds lange tijd gezochte rebellen”*.

Verzoekers vinden het onaanvaardbaar dat de verklaringen van verzoekster L.Y. over M.G. als onaannemelijk vaag worden beoordeeld, *“gezien de vele details die zij over hem kon geven”*. Verzoekers hekelen tevens het feit dat de commissaris-generaal *“niet op de hoogte blijkt te zijn van de invloed die van dergelijke figuur kan uitgaan”*.

Dat verzoekster L.Y. geen bewijs kan voorleggen van haar ontslag, is volgens verzoekers het gevolg van het feit dat zij zonder geschrift op staande voet, werd ontslagen.

Dat zij niet meer pogingen heeft ondernomen om iets te weten te komen over de opsporing van haar zoon, wijten ze aan het feit dat ze niet willen dat andere mensen verdacht kunnen worden door hun navraag omdat *“de familie van verzoekers al genoeg heeft geleden”*.

Betreffende het appartement, leggen verzoekers uit dat verzoekster L.Y. de eigendomsakten moest afgeven aan de overheid. Ze wijzen erop dat ze een convocatie bijbrengen.

Omtrent de reisweg, stellen verzoekers dat er elementen voorliggen waaruit blijkt dat ze clandestien naar België zijn gereisd, gezien verzoekster L.Y. bijvoorbeeld angstvallig informatie over de smokkelaars verborgen houdt; dienaangaande verwijzen ze naar haar verklaringen.

Verzoekers laten verder gelden dat verzoekster L.Y. wel degelijk *“gehoor en geheugenproblemen”* heeft. Volgens hen heeft de commissaris-generaal *“op meerdere ogenblikken kunnen vaststellen dat er problemen zijn met L.Y.”*; ze benadrukken dat L.Y. *“een gebroken vrouw is die het emotioneel zeer moeilijk heeft, ook wees de tolk erop dat mevrouw alles door elkaar slaat”*.

Verzoekers stellen dat verzoekster L.Y. *“een plausibel relaas heeft verteld”* en dat zij inspanningen heeft geleverd om bewijzen voor te leggen.

Ze leggen nog getuigenissen neer *“van vrienden uit Elisthanzi die nu zijn erkend als vluchteling in Frankrijk”*. Volgens hen blijkt uit de bevestiging vanwege het ministerieel kabinet van de Tsjetsjeense Republiek Ichkeria *“dat men nog altijd gevaar loopt omwille van de activiteiten van de echtgenoot van verzoekster”*. Ze stellen tevens dat er een plausibele uitleg werd gegeven voor het ontbreken van een paspoort en het ontbreken van een bewijs omtrent de opsporing van A.A.; ze verwijzen naar de Proceduregids van UNHCR.

Aangaande het element *“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”*, verwijzen verzoekers naar rechtspraak van de Raad van State en naar rechtsleer. Zij herhalen dat ze van Tsjetsjeense origine zijn en hernemen kort hun asielrelaas en argumenten.

Wat betreft het element *“de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen”*, roepen verzoekers rechtsleer in en besluiten ze dat ze de bescherming van hun land van herkomst niet kunnen inroepen omdat ze worden gezocht wordt door de autoriteiten zelf.

Vervolgens voeren verzoekers een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), evenals een schending *“van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoekers geven een theoretische weergave van de subsidiaire beschermingsstatus en stellen dat dit ruim geïnterpreteerd dient te worden.

Volgens verzoekers heeft de commissaris-generaal zijn beslissing enkel gemotiveerd in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, doch inzake artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet wordt *“slechts een standaardclausule geformuleerd waaruit de motivering niet afdoende kan blijken”*, gezien de opgesomde elementen naar de vluchtelingenstatus verwijzen. Ze

wijzen erop dat niet betwist wordt dat ze gelieerd zijn aan de rebellenbeweging en verwijzen naar de "Subject Related Briefing" in het administratief dossier.

Ze citeren vervolgens rapporten van "US Department of State" van 11 maart 2010, naar "Human Rights Watch" van 24 januari 2011 en naar de "Website Artsen Zonder Grenzen" van 2 februari 2012, waaruit volgens hen blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië niet stabiel en veilig is; ze vestigen de aandacht op de vele mensenrechtenschendingen en achten het *"heel waarschijnlijk dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan mensenrechtenschendingen en dat zij in een mensonwaardige situatie zullen terecht komen"* bij terugkeer naar hun land van herkomst.

Verzoekers besluiten dat de ernstige situatie in Tsjetsjenië niet aan de kant kan geschoven worden.

In hoofdorde vragen verzoekers de bestreden beslissingen *"te vernietigen en te hervormen"* en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek. In ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen *"te vernietigen en te hervormen"* en hen de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat het middel *"de algemene beginselen van behoorlijk bestuur"* onontvankelijk is, in zoverre verzoekers doelen op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan degene specifiek benoemd in hun verzoekschrift, gezien ze zodoende nalaten aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur ze specifiek geschonden achten en om welke reden.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van de Kwalificatierichtlijn, dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze tijdig werd omgezet in Belgisch recht.

2.3. De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat de bestreden beslissing onontvankelijk is gezien er geen melding wordt gemaakt van de zoon van verzoekster L.Y., zijnde Al.A., die ondertussen 18 jaar geworden is en *“op de bijlage 26 van eerste verzoeker is ingeschreven”*; ze hekelen het feit dat noch de zoon Al.A. en de dochter Am.A. werden verhoord, noch vermeld in de weigeringsbeslissing op naam van verzoekster L.Y..

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker Al.A. geboren is op 14 november 1994 en dus op datum dat de beslissing werd genomen, zijnde 8 november 2012, nog minderjarig was.

Verder dient vastgesteld te worden dat Al.A. geen asielaanvraag los van zijn moeder indiende waardoor de commissaris-generaal niet verplicht is hem te horen, ook al is hij intussen meerderjarig geworden (RvV nr. 66.275 van 6 september 2011). Hetzelfde geldt voor verzoekster Am.A., die nog steeds minderjarig is.

Bovendien merkt de commissaris-generaal in zijn nota van 3 januari 2013 terecht op dat noch verzoekster, noch verzoeker Al.A., noch verzoekster Am.A. een schriftelijk verzoek gericht hebben aan de commissaris-generaal met de vraag om verzoeksters zoon en/of dochter te horen; ook tijdens het verhoor van verzoekster L.Y. werd geen enkele vraag dienaangaande gesteld.

Verder wordt er in het verzoekschrift niet op concrete wijze aangetoond hoe het horen van Al.A. en/of Am.A. afbreuk zou doen aan de motivering van de beslissing, noch brengen verzoekers concrete argumenten aan waaruit blijkt dat dit een ander licht zou werpen op de motieven van de beslissing van verzoekster L.Y. waaruit blijkt dat zij haar vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, is er geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing onontvankelijk te verklaren.

De commissaris-generaal hechtte geen geloof aan de aanhouding van verzoekster L. Y. op 10 oktober 2007, de aanhouding van midden oktober 2010, de aanhouding van eind 2011 en de aanhouding in september 2011 gezien hij van oordeel was dat het gedrag van verzoekster niet te rijmen valt met de verklaarde vrees ten opzichte van de autoriteiten van haar land van herkomst.

Zo verklaarde L.Y. dat zij zich in de zomer van 2011 tot de administratie richtte van het dorp Elistanzhi, van waar zij en haar man afkomstig waren, waar zij een bewijs van zijn verdwijning aanvroeg; zij verklaarde een attest aangaande de verdwijning van haar man nodig te hebben gehad, omdat zij een dergelijk attest diende voor te leggen bij het ICRK, zodat zij er haar aanvraag kon registreren.

De commissaris-generaal merkte op dat verzoekster L.Y. tijdens haar eerste verhoor verklaarde dat buiten haar familieleden en de familieleden van haar man, niemand op de hoogte was van het feit dat zij in mei of juni 2011 het ICRK contacteerde, terwijl zij later verklaarde dat zij aan de voorzitter van de dorpsadministratie had toegegeven dat zij een dergelijk attest nodig had om het voor te leggen bij het ICRK en zelfs verklaarde dat zij een kopie van het attest van het ICRK heeft afgegeven aan I..

De commissaris-generaal vond dit tevens opmerkelijk gezien tijdens de aanhouding midden oktober 2010, verzoekster L.Y. en haar kinderen door de medewerkers van de MVD bedreigd werden opdat ze niets meer zouden ondernemen met betrekking tot de verdwijning van haar man.

Dat L.Y. aan de autoriteiten zowaar zelf kenbaar maakte het Rode Kruis te hebben gecontacteerd in verband met de zoektocht naar haar man, valt volgens de commissaris-generaal niet te verzoenen met de door haar verklaarde vrees ten opzichte van diezelfde autoriteiten, temeer gezien zij eveneens had verklaard dat zij haar zoektocht naar haar man had gestaakt net omwille van de druk van de autoriteiten. Dit alles acht de commissaris-generaal des te opmerkelijker daar verzoekster L.Y. nog verklaarde een kopie van het attest van het ICRK aan de MVD te hebben gegeven.

In dit verband is het volgens de commissaris-generaal evenmin aannemelijk dat I. verzoekster zelf zou hebben geadviseerd een attest van het ICRK als bewijsstuk voor te leggen, temeer gezien hij ook gezegd zou hebben dat *“er al lang een punt werd gezet achter jullie zaak, maar het geen kwaad zou kunnen indien u iets in handen had”*. De commissaris-generaal stelt in dit verband nog vast dat verzoekster L.Y. tijdens haar eerste verhoor verklaarde dat zij zich in de zomer van 2011 tot de administratie in Elistanzhi richtte omdat ze een attest nodig had aangaande de verdwijning van haar

man opdat haar aanvraag bij het ICRK kon geregistreerd worden, terwijl zij tijdens haar tweede verhoor verklaarde dat zij zich toen naar de dorpsadministratie begaf om er een dergelijk attest aan te vragen op advies van I..

De commissaris-generaal vindt het overigens weinig aannemelijk dat I., de onderzoeker van de MVD, haar aanspoorde zich te richten tot de administratie in Elistanzhi, hoewel de medewerkers van de MVD haar zouden hebben verboden nog verdere stappen te ondernemen met betrekking tot de verdwijning van haar man.

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat I. zich gedroeg als een vriend en dat *“pas na enige andere voorvallen zoals met de paspoorten is het tot L.Y. beginnen doordringen”*.

Verzoekster verklaart dat zij zich tweemaal tot het ICRK heeft gewend, waarvan eenmaal op aanraden van I.; zij wijt dit aan haar *“naïviteit en goedgelovigheid”* en stelt dat zij dacht *“het geluk te mogen hebben gevonden dat eindelijk iemand van de overheid zich met de verdwijning van haar man wilde bezig houden”*, terwijl het er volgens verzoekers vingerdik op ligt dat I. *“duidelijk iemand was door de autoriteiten de opdracht had om verzoekers van nabij op te volgen”*.

Ze leggen uit dat zij het ICRK heeft geadresseerd op aanraden van I. en dat andere personen los van organisaties of overheid hiervan niet op de hoogte waren, buiten enkele familieleden. Ze verwijzen naar de verklaringen van L.Y. aangaande het attest en stelt dat het een *“flagrante leugen”* is dat ze zou verklaard hebben dat ze dit attest nodig had voor I..

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen of eigen interpretaties, het louter tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, het vergoelijken van de vastgestelde onaannemelijkheden en het uiten van gekunstelde post-factum verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand gekomen zijn om de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen.

Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze in gebreke blijven.

De beweringen van verzoekers dat L.Y. *“de aanleiding voor de verschillende arrestaties zeer uitgebreid uiteen (heeft) gezet”* en dat ze *“wel degelijk zeer veel namen kan noemen van personen in de rebellenbeweging en veel details kan geven over hen, evenals in contact met sommige van hen staat”*, doen geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt vastgesteld dat verzoekers in hun verzoekschrift geen argumenten aanvoeren die de in de beslissing vastgestelde onaannemelijkheden kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde incoherenties en tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekster.

De commissaris-generaal merkte verder op dat verzoekster L.Y. verklaarde dat haar eind februari 2011 een internationaal paspoort werd uitgereikt. De commissaris-generaal verwijst naar informatie waaruit blijkt dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort, aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd, zodat indien verzoekster zou worden opgespoord, haar geen paspoort zou zijn uitgereikt.

In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat deze informatie in het administratief dossier gedateerd is. Ze stellen *“dat men per opzet deed alsof zij een paspoort zou kunnen bekomen zodanig dat indien men ze met de paspoorten in haar hand zouden kunnen betrappen dat dit een sterker argument zou zijn dat zij wel degelijk wenste te vluchten”* en wijzen erop dat er *“genoeg andere originele documenten met betrekking tot de identiteit van verzoekers”* voorliggen, *“waarvan kan nagegaan worden of een visum werd gevraagd of niet zoals verweerster beweert maar niet kan staven”*.

De Raad stelt vast dat opmerking dat de informatie in het administratief dossier gedateerd is, niet aantoonde dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, gezien verzoekers nalaten te verwijzen naar andersluidende en/of recentere informatie dienaangaande.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar die stelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster een internationaal paspoort heeft kunnen bekomen terwijl zij verklaart gezocht te worden en dat dit paspoort haar een dag na de uitreiking ervan opnieuw werd afgenomen; verzoekers loutere hypothese dat *“men dit per opzet deed”* wordt niet aanvaard.

In zoverre verzoekers van mening zouden zijn dat de commissaris-generaal bepaalde onderzoeksdaeden had moeten stellen, wijst de Raad erop dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de vluchtelingstatus te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Ook deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster L.Y..

De commissaris-generaal was in zijn beslissing ook van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoekster L.Y. de volledige naam van I. niet kende, alsook dat zij zo vaag bleef over haar aanhouding op 10 oktober 2007 naar aanleiding van haar telefonisch contact met M.G., een officieel gezochte rebel in Tsjetsjenië met wie zij en haar man sinds hun jeugd jaren bevriend waren.

Dat verzoekster L.Y. niet op de hoogte is van de volledige naam van I., wijten verzoekers in hun verzoekschrift aan het feit *“dat men iemand op haar heeft afgestuurd die haar vertrouwen diende in te winnen zodanig dat men de familie kon controleren en een onderzoek voeren naar hun contacten met reeds lange tijd gezochte rebellen”*.

Verzoekers vinden het onaanvaardbaar dat de verklaringen van verzoekster L.Y. over M.G. als onaannemelijk vaag worden beschouwd, *“gezien de vele details die zij over hem kon geven”*; ze hekelen tevens het feit dat de commissaris-generaal *“niet op de hoogte blijkt te zijn van de invloed die van dergelijke figuur kan uitgaan”*.

De Raad merkt op dat de verklaring *“dat men iemand op haar heeft afgestuurd die haar vertrouwen diende in te winnen”* geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster L.Y. de volledige naam van I. niet kende, terwijl I. in oktober 2010 werd aangesteld om zich over de zaak van de verdwijning van haar man te ontfemen, door wiens medewerkers zij en haar kinderen midden oktober 2010 werden aangehouden naar aanleiding van de vraag die haar dochter per sms aan de president richtte over het lot van haar man, die op de hoogte bleek van haar aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort begin februari 2011 waarna zij en haar kinderen eind februari 2011 werden aangehouden door de ROVD van het Leninskiy district, en die haar het advies zou hebben gegeven om aangaande de verdwijning van haar man een attest aan te vragen bij het ICRK en de dorpsadministratie van Elistanzhi. Dit is inderdaad niet aannemelijk, temeer aangezien verzoekster L.Y. verklaarde dat I. in haar herkomstland een zeer gekend en gerespecteerd persoon is.

De Raad stelt tevens vast dat verzoekster L.Y. inderdaad onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot haar aanhouding op 10 oktober 2007. Zo verklaarde zij dat M.G. en diens vrienden haar toen konden vrijkopen via het hoofd van het buurdorp Kirovyurt die als tussenpersoon fungeerde, maar wist zij echter niet hoe M.G. te weten was gekomen dat zij toen door de wijkagent van het dorp Elistanzhi werd aangehouden en op de militaire blokpost in Vedenov werd vastgehouden.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift wijzen op *“de vele details die zij over hem kon geven”*, ziet de Raad niet in hoe dit deze vaststelling kan wijzigen.

De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij waar die het merkwaardig vindt dat dezelfde persoon die aan de basis ligt van de aanhouding van verzoekster, diegene is die haar vrijkoopt.

De bewering van verzoekers dat de commissaris-generaal *“niet op de hoogte blijkt te zijn van de invloed die van dergelijke figuur kan uitgaan”*, is een nietszeggend verwijt.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekster.

De commissaris-generaal hechte ook geen geloof aan de verklaringen van verzoekster dat haar zoon in september 2011 werd aangehouden door de autoriteiten, omdat deze hem ervan verdachten voedsel te hebben bezorgd aan A.O. en drie andere vermeende rebellen die op 15 of 18 augustus 2011 tijdens een speciale operatie in Grozny werden omgebracht:

“U verklaarde in dit verband dat u na uw aankomst in België van uw moeder, met wie u telefonisch contact onderhoudt, vernam dat uw zoon in Tsjetsjenië werd gezocht. Zo vernam ze van de lerares van uw zoon dat militairen hem zochten op school. U zou een attest moeten bezorgen over de verblijfplaats van uw zoon, anders zouden ze hem ervan in verdenking stellen tot de rebellen te behoren en een officiële opsporing naar hem opstarten. U hebt een dergelijk attest nooit bezorgd, omdat u de verblijfplaats van uw zoon verborgen wilt houden. U wist echter niet of uw zoon inmiddels officieel wordt opgespoord, noch of in dit verband een opsporingsbericht werd verspreid. U hebt hier bovendien nauwelijks naar geïnformeerd. U verklaarde dit wel aan uw moeder te hebben gevraagd, maar zij zou u geen antwoord op uw vraag hebben voorzien (CGVS I, p. 6, 24; CGVS II, p. 15-16). Deze uitleg is weinig overtuigend. Indien uw zoon werkelijk officieel opgespoord zou worden in Tsjetsjenië, is het niet aannemelijk dat u zelf niet meer pogingen hebt ondernomen om hier meer informatie over te verkrijgen.”

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat ze andere mensen niet in verdenking wilden brengen door navraag te doen, gezien hun familie al genoeg heeft geleden.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoekster L.Y. kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar problemen.

De opmerking dat hun familie al genoeg heeft geleden is geen reden om de nalatigheid te verschonen. Het gebrek aan interesse doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van de voorgehouden vrees.

De commissaris-generaal merkt nog op dat verzoekster L.Y. geen bewijs neerlegt van haar ontslag op de school naar aanleiding van de aanhouding op 10 oktober 2007, noch van het feit dat zij eind augustus 2011 door de autoriteiten gedwongen werd te verhuizen.

De afwezigheid van een bewijs van haar ontslag is volgens verzoekers het gevolg van het feit dat zij op staande voet werd ontslagen. Verzoekers stellen dat verzoekster L.Y. de eigendomsakten moest inleveren bij de overheid.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen bewijzen bijbrengt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

De uitleg dat verzoekster L.Y. op staande voet werd ontslagen en dat zij de eigendomsdocumenten van haar appartement moest inleveren, toont niet aan dat er ernstige inspanningen werden gedaan om bewijs trachten te bekomen.

De commissaris-generaal hechtte verder geen geloof aan de voorgehouden reisweg:

“Zo verklaarde u dat uw broer en een andere kennis u en uw kinderen naar Nazran (Ingoesjettië) brachten, waar jullie na twee dagen door een andere persoon werden opgehaald en naar Rostov (Rusland) werden gebracht. Nog een andere chauffeur vervoerde jullie van Rostov uit Rusland, waarna jullie in een laatste wagen overstapt en met een andere chauffeur doorreden naar België (CGVS I, p. 16-17). U was niet in het bezit van een geldig reisdocument en u werd onderweg van Rusland naar België niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS I, p. 15, 17). Deze verklaring is weinig aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strenge paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zou zijn binnengekomen (CGVS I, p. 17). In dit verband is het dan ook niet aannemelijk dat u geen concrete afspraken zou hebben gemaakt met de personen die u van Rusland naar België vervoerden indien er onderweg iets mis zou lopen, aangezien u illegaal reisde. U verklaarde dat jullie onderweg twee keer werden gestopt, waarbij de chauffeur naar buiten ging en even later terugkwam. U wist echter hoegenaamd niet of dit telkens aan een grensovergang was. Verder wist u niet welke land u hebt doorkruist onderweg van Rusland naar België (CGVS I, p. 17). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kunt vertellen over het traject en de organisatie van de reis. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg of dat u niet werd ingelicht over de gegevens van het reisdocument dat voor uw reis naar België werd geregeld.”

In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat de informatie in het administratief dossier dateert van het jaar 2006, gebaseerd is op de situatie in Polen, en niet bewijst dat het onmogelijk is om Europa binnen te komen op clandestiene wijze, temeer gezien de commissaris-generaal niet weet via welk land verzoekers Europa zijn binnengekomen.

Ze stellen dat er elementen voorliggen waaruit blijkt dat ze clandestien naar België zijn gereisd, gezien verzoekster L.Y. bijvoorbeeld angstvallig informatie over de smokkelaars verborgen houdt; dienaangaande verwijzen ze naar haar verklaringen.

De loutere beweringen van verzoekers zijn niet van aard om te besluiten dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft -en die werd toegevoegd aan het administratief dossier-, foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

De opmerking dat verzoekster L.Y. bijvoorbeeld angstvallig informatie over de smokkelaars achter houdt, mildert de strengheid van de grenscontroles niet.

De motivering dienaangaande in de beslissing blijft onverkort gelden.

Het kan bijgevolg als ongeloofwaardig worden aangenomen dat verzoekster L.Y. zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zou zijn binnengekomen, dat ze zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis en dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg of dat ze niet werd ingelicht over de gegevens van het reisdocument dat voor haar reis naar België werd geregeld.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster L.Y. haar internationaal paspoort, waarvan zij verklaarde dat het werd afgenomen door de autoriteiten eind februari 2011, achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop ze uit haar land vertrokken is of de EU is binnengekomen, verborgen te houden.

De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij waar die ook vermoedt dat verzoekster L.Y. ook haar binnenlands paspoort achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele registratie elders in de Russische Federatie of het tijdstip van de uitreiking van een internationaal paspoort, verborgen te houden.

De commissaris-generaal maakte in zijn beslissing volgende overwegingen met betrekking tot de voorgelegde documenten:

“De fax van de eerste bladzijde van uw Russisch binnenlands paspoort, de geboorteaktes van u en uw kinderen, uw huwelijksakte, een foto van u en uw man, de medische polissen van u en uw kinderen, de Franse identiteitskaarten van een klasgenoot uit Elistanzhi en diens vrouw, betreffen louter informatie over uw identiteit en die van uw kinderen, uw huwelijk, de medische verzekering van u en uw kinderen, en de identiteit van uw kennissen, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

U gaf tevens een internetlink door van een amateuristische video-opname die werd geüpload op de publicatiewebsite ‘YouTube’, waarop foto’s te zien zijn van door u vernoemde rebellen. De identiteit en activiteiten van deze personen wordt evenmin betwist. Deze video-opname verwijst echter niet naar uw verhouding ten opzichte van deze personen, noch van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die betrekking hebben op u en uw kinderen.

De brief van Z.A., voorzitter van het ‘Ministerieel kabinet van de Tsjetsjeense republiek Ichkeria’, waarin wordt gesteld dat u ernstig gevaar loopt in uw land van herkomst omwille van uw man, die een actieve deelnemer was van het Tsjetsjeense verzet tijdens de Russisch-Tsjetsjeense oorlog en die door de Russische ordediensten werd ontvoerd op 4 juni 2002, kan evenmin beschouwd worden als bewijswaarde van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die betrekking hebben op uw persoon, zijnde uw aanhouding op 10 oktober 2007, de aanhouding van u en uw kinderen midden oktober 2010, de aanhouding van u en uw kinderen eind 2011 en de aanhouding van u en uw zoon in september 2011, waardoor u besloot op 24 september 2011, bijna tien jaar na de verdwijning van uw man, uw land te verlaten.”

Volgens verzoekers blijkt uit de bevestiging vanwege het minstreef kabinet van de Tsjetsjeense Republiek Ichkeria *“dat men nog altijd gevaar loopt omwille van de activiteiten van de echtgenoot van verzoekster”*.

De Raad stelt vast dat bedoeld document geen melding maakt van de persoonlijke problemen van verzoekster, waardoor het geen bewijs vormt van de aanhouding op 10 oktober 2007, de aanhouding van midden oktober 2010, de aanhouding van eind 2011 en de aanhouding in september 2011.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

In hun verzoekschrift laten verzoekers verder gelden dat verzoekster L.Y. wel degelijk *“gehoor en geheugenproblemen”* heeft. Volgens hen heeft de commissaris-generaal *“op meerdere ogenblikken kunnen vaststellen dat er problemen zijn met L.Y.”*; ze benadrukken dat L.Y. *“een gebroken vrouw is die het emotioneel zeer moeilijk heeft, ook wees de tolk erop dat mevrouw alles door elkaar slaat”*.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers geen medisch attest neerlegt die haar verklaringen staaft.

Uit niets blijkt dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielpprocedure, noch dat de door haar voorgehouden gezondheidsproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag.

Uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat verzoekster in staat was haar asielaanvraag weer te geven.

Waar verzoekers verwijzen naar het verslag van het eerste verhoor op 25 november 2011, wijst de Raad erop dat verzoekster op het einde van dit verhoor bevestigend antwoordde op de vraag of zij alle vragen, alsook de tolk, goed begrepen had (zie het gehoorverslag, p. 25).

Gevraagd of de advocaat opmerkingen had, maakte hij evenmin melding van enige "gehoor en geheugenproblemen" bij verzoekster; hij antwoordde zelfs: "Niet veel toe te voegen. Mevrouw heeft coherent en gedetailleerd verteld" (zie het gehoorverslag, p. 25).

Verder benadrukt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster L.Y., ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat "gehoor en geheugenproblemen" en/of de geestelijke toestand van verzoekster L.Y. haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

2.6. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift bijkomende stukken: (zie p. 19, Inventaris) "Informatie over M.G."(stuk 4), "Informatie over A.O." (stuk 5), "Convocatie"(stuk 6), "E-mails dd. 29 november 2011 en 13 december 2011 en eerste verzoekende partij aan CGVS met betrekking tot getuigenissen" (sic) (stuk 7) en "Getuigenis A.D., L.D. en T.D." stuk 8).

De Raad stelt vast dat de stukken 4 en 5, algemene publieke informatie betreffen die dateert van 31 januari 2011 en 20 augustus 2011, en waar van verzoeker trouwens niet aantoonbaar is dat hij die niet vroeger in de loop van de rechtspleging kon voorleggen. De Raad ziet ook niet in hoe deze stukken de geloofwaardigheid van verzoekers kunnen herstellen.

De convocatie (stuk 6) betreft een fotokopie waaraan geen bewijswaarde wordt gehecht gezien dergelijke stukken door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Stuk 7 betreft briefwisseling met het Commissariaat-generaal, eind 2011.

De drie getuigenissen (stuk 8) zijn niet gesteld in de taal van de procedure en niet vertaald, zodat de Raad deze niet in overweging neemt op basis van artikel 8 PrRvV.

2.7. Verzoekers leggen ter terechtzitting een fotokopie van een stuk van 21 januari 2013 neer en een fotokopie van een vertaling ervan. Ze maken zich sterk het origineel van bedoeld stuk één der eerst volgende dagen aan de Raad toe te sturen; de voorzitter verleent hen daartoe de tijd tot uiterlijk 8 februari 2013.

De Raad stelt vooreerst vast dat het "origineel" pas op 21 februari 2013 aan de Raad werd toegestuurd zijnde na de door de Raad toegestane tijd.

Daarenboven stelt de Raad vast dat dit "origineel" niet het stuk is waarvan op de terechtzitting van 21 januari 2013 een fotokopie werd bijgebracht.

Zo verschilt de schrijfwijze van het handgeschreven nummer en datum in de rechterbovenhoek op de recto zijde van het "originele" stuk van dit op de eerder voorgelegde kopie; ook is de plaatsing van ronde stempel, op de verso zijde, verschillend tussen "origineel" en kopie, hetzelfde geldt voor de handtekening.

Gezien deze verschillen tussen de fotokopie en het origineel, neemt de Raad dit laatste stuk niet als origineel aan. Dit stuk heeft hoegenaamd geen bewijswaarde; integendeel, de gedane vaststellingen gaan in tegen de geloofwaardigheid van verzoekers.

2.8. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.9. Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, laten verzoekers gelden dat de commissaris-generaal zijn beslissing gemotiveerd heeft, enkel in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, en dat inzake artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet "slechts een standaardclausule geformuleerd (wordt) waaruit de motivering niet afdoende kan blijken", gezien de opgesomde elementen naar de vluchtelingenstatus verwijzen.

De Raad stelt vast dat deze bewering feitelijke grondslag mist.

Uit de beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in zijn beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Een ongeloofwaardig relaas kan inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Waar verzoekers rapporten uit het rapport van "US Department of State" van 11 maart 2010, uit "Human Rights Watch" van 24 januari 2011 en van "Website Artsen Zonder Grenzen" van 2 februari 2012, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier gelet op bovenstaande ongeloofwaardigheden, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad neemt de inhoud van het antwoorddocument dat gesteund is op talloze bronnen, aan. In zoverre de door verzoekers bijgebrachte informatie strijdt met voormelde inhoud, dient de voorkeur te worden gegeven aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar. Het louter citeren uit voormelde rapporten doet geen afbreuk aan de informatie van juli 2012 die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster L.Y. zelf aangevoerd tijdens haar verhoren op 25 november 2011 en 23 juli 2012 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt.

Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster L.Y. werd opgeroepen voor verhoren, dat zij tijdens deze verhoren op 25 november 2011 en 23 juli 2012 in bijzijn van haar advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE